

Sygn. akt IV U 1460/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Czernecka-Kozak

Protokolant: Małgorzata Olesiak

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania B. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 5 października 2012 roku znak: (...)

w sprawie B. T.

przy udziale D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od odwołującego B. T. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 1460/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 grudnia 2013 roku

Decyzją z dnia 5 października 2012 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na podstawie art. 83 ust.1, art. 68, art. 38 ust 1, art. 6 ust. 1 pkt 2, art. 12 ust 2 , art. 13 pkt 2, art. 18 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r., nr 11, poz. 74, z późn. zm.), w zw. z art. 58 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 93 ze zm.) oraz § 3 ust 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 roku w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą (Dz. U. z 1976 roku, Nr 3, poz. 19 ze zm.) stwierdził, że B. T. w okresie od 1 grudnia 2007 roku do 30 czerwca 2008 roku nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu umowy o pracę nakładczą zawartej z D. M..

Uzasadniając decyzję organ rentowy wskazał, że B. T. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą i tego tytułu w okresie od 1 grudnia 2007 roku do 30 czerwca 2008 roku dokonał zgłoszenia wyłącznie do ubezpieczenia zdrowotnego.

W w/w okresie został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego przez płatnika składek D. M. z tytułu umowy o pracę nakładczą. Zgodnie z powyższą umową zawartą w dniu 1 grudnia 2007 roku nakładca powierzył B. T. wykonywanie prac polegających na rozcinaniu banerów ogłoszeniowych nadrukowanych na papierze formatu A4. Strony określiły minimalną ilość pracy jako 720 sztuk gotowych banerów ogłoszeniowych zadrukowanych na 180 arkuszach formatu A4, przy czym za rozcięcie jednego arkusza formatu A4 przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 2,67 zł, a zgodnie z aneksem do umowy z dnia 20 grudnia 2007 roku ustalono, że wykonawca będzie rozcinał minimum 880 sztuk na 220 arkuszach formatu A4. Organ rentowy podkreślił, że postanowienia umowy odnośnie minimalnej miesięcznej ilości wykonanej pracy nie zostały dotrzymane, a uzyskiwany przez B. T. dochód stanowiący podstawę wymiaru składek wynosił: w grudniu 2007 roku 48,06 zł, w styczniu 2008 roku 96,12 zł, w lutym 2008 roku 48,06 zł, od marca do maja 2008 roku 64,08 zł, w czerwcu 2008 roku 112,14 zł. W ocenie organu rentowego powyższa okoliczność świadczy o tym, że nie zachodziła realna potrzeba wykonywania umowy dla jej stron, nie była też ona konieczna jako źródło utrzymania, skoro dochód z tej umowy był niewielki. W tym stanie rzeczy organ rentowy uznał, że umowa o pracę nakładczą była umową pozorną, a zatem nie mogła stanowić tytułu do podlegania przez B. T. ubezpieczeniom społecznym.

Od powyższej decyzji odwołał się B. T. wnosząc o jej zmianę i orzeczenie, że w okresie od 1 grudnia 2007 roku do 30 czerwca 2008 roku podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu wykonywania pracy nakładczej zawartej z płatnikiem składek D. M. względnie o uchylenie zaskarżonej decyzji. Odwołujący się zarzucił naruszenie przez organ rentowy przepisów kodeksu cywilnego (art. 58 § 1 i 2, art. 83 § 1, art. 65), przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz § 3 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 roku. Zarzucił również błędy w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że umowa o pracę nakładczą nie była przez ubezpieczonego realizowana, strony umowy od początku dopuszczały możliwość niewykonywania uzgodnionego zobowiązania, ubezpieczony nie miał realnej potrzeby wykonywania umowy. Uzasadniając odwołanie B. T. wskazał, że umowa o pracę nakładczą była faktycznie realizowana, dopełniono wszystkich kwestii formalnoprawnych, a odwołujący wykonywał obowiązki wynikające z tej umowy. Dodał, że praca nakładcza była dla niego korzystnym uzupełnieniem dochodów. Podkreślił, że dla ważności umowy o pracę nakładczą nie ma znaczenia wysokość wypłacanego wynagrodzenia, istotne jest określenie minimum miesięcznej ilości pracy w sposób zgodny z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 roku. Odwołujący się wskazał, że umowa zawarta pomiędzy nim a D. M. spełniała powyższe warunki. Dodał również, że zgodnie z obowiązującymi przepisami miał prawo wyboru z jakiego tytułu będzie opłacał składki na ubezpieczenie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy - podnosząc argumentację, którą posłużył się w zaskarżonej decyzji - wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od B. T. na rzecz ZUS Oddziału w C. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Organ rentowy dodatkowo wskazał, że stanowisko ZUS znajduje pełne uzasadnienie w orzecznictwie Sądu Najwyższego i powołał się m.in. na wyrok Sądu Najwyższego z dnia III UK 74/07, LEX nr 376437 oraz z dnia 9 stycznia 2008 roku, III UK 77/07, LEX nr 465895.

Płatnik składek D. M. nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. T. w dniu 1 grudnia 2007 roku zawarł z D. M. - prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. - umowę o pracę nakładczą. Umowę zawarto na czas nieokreślony. Praca B. T. miała polegać na rozcinaniu banerów ogłoszeniowych nadrukowanych na papierze formatu A4. Ustalono, że odwołujący będzie rozcinał minimum 720 sztuk gotowych banerów ogłoszeniowych zadrukowanych na 180 arkuszach formatu A4, a maksymalnie 800 banerów zadrukowanych na 200 arkuszach. Wynagrodzenie za rozcięcie jednego arkusza formatu A4 ustalono na 2,67 zł. Aneksem do umowy z dnia 20 grudnia 2007 roku - obowiązującym od 1 stycznia 2008 roku - ustalono, że wykonawca będzie rozcinał minimum 880 banerów na 220 arkuszach, maksimum 960 banerów na 240 arkuszach.

W okresie obowiązywania umowy B. T. w żadnym miesiącu nie wykonał ustalonego w umowie minimum. Jego wynagrodzenie netto z tytułu wykonywania pracy nakładczej wyniosło: w grudniu 2007 roku 31,86 zł, w styczniu 2008

roku 66,48 zł, w lutym 2008 roku 32,74 zł, w marcu i kwietniu 2008 roku 44,32 zł, w maju 2008 roku 55,50 zł, w czerwcu 2008 roku 96,77 zł.

W okresie objętym zaskarżoną decyzją, tj. od 1 grudnia 2007 roku do 30 czerwca 2008 roku B. T. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą jako kierowca taksówki. Z dniem 1 grudnia 2007 roku odwołujący wybrał tytuł ubezpieczenia i od tej daty był ubezpieczony wyłącznie z tytułu wykonywania pracy nakładczej. Nakładca odprowadzał za niego składki na ubezpieczenie społeczne w zakresie ubezpieczenia emerytalnego, ubezpieczeń rentowych oraz ubezpieczenia chorobowego. Z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej odwołujący się w okresie od 1 grudnia 2007 roku do 30 czerwca 2008 roku dokonał zgłoszenia wyłącznie do ubezpieczenia zdrowotnego.

Umowa o pracę nakładczą została rozwiązana na mocy porozumienia stron z dniem 30 czerwca 2008 roku.

dowód: umowa o pracę nakładczą k.14-15 akt ZUS, aneks do umowy k. 13 akt ZUS, świadectwo pracy k.11-12 akt ZUS, listy płac k. 8-10 akt ZUS, zeznania świadka M. T., płyta z nagraniem min. 00:05:09 k. 93, zeznania odwołującego się, płyta z nagraniem min. 00:01:54 k. 99.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczności i mocy dowodowej żadna ze stron postępowania nie zakwestionowała. Sąd oparł się również na zeznaniach odwołującego B. T., które uznał za częściowo wiarygodne, tj. w części, w jakiej pokrywają się one z dokumentacją zgromadzoną w sprawie. Niewiarygodne w ocenie Sądu były zeznania odwołującego się w części, w której wskazał, że kwoty uzyskiwane z tytułu wykonywania pracy nakładczej były istotnym uzupełnieniem jego budżetu domowego, Trudno bowiem uznać - mając na uwadze logikę i zasady doświadczenia życiowego - aby miesięczny dochód z tytułu pracy nakładczej wynoszący kilkadziesiąt złotych był satysfakcjonujący dla osoby zainteresowanej dodatkowym źródłem dochodu, zwłaszcza, że sam odwołujący przyznał, iż świadomie nie wykonywał obowiązków wynikających z umowy, gdyż nie miał na to siły i czasu. Jest oczywistym, że przecinanie kartek formatu A4 na cztery części nie wymaga od osoby dorosłej dużego wysiłku fizycznego i jeżeli odwołujący rzeczywiście zamierzałby realizować warunki umowy - mógłby temu z całą pewnością podolać. Poza tym B. T. zeznał, że sam zawoził pocięte arkusze do siedziby firmy, z którą zawarł umowę o pracę nakładczą. Z uwagi na to, że odwołujący się mieszka w Z., a firma ma siedzibę w K., w ocenie Sądu trudno uznać aby odwołujący uzyskiwał jakąkolwiek korzyść finansową z umowy, skoro jego miesięczne wynagrodzenie było znacznie niższe od kosztów paliwa. Zdaniem Sądu trudno uznać, aby z osobą, która nie realizowała obowiązków wynikających z umowy firma nie rozwiązała umowy o pracę nakładczą wcześniej, skoro jak twierdził odwołujący się - właściciel firmy nie był z niego zadowolony. Okoliczności te sprawiają, iż zeznań odwołującego dotyczących zamiaru realizowania umowy o pracę nakładczą i osiągnięcia z tego tytułu dochodów nie można uznać za wiarygodne. Odnośnie zeznań świadka M. T. należy wskazać, że nie były one przydatne do dokonania ustaleń w sprawie. Świadek nie miał żadnej wiedzy na temat sposobu realizacji umowy o pracę nakładczą zawartej przez B. T.. M. T. wskazała jedynie, że namawiała odwołującego się do uzyskania dodatkowego źródła dochodu oraz, że widziała u niego arkusze, ale nie wiedziała jakie były jego obowiązki wynikające z umowy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie B. T. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 2 i pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585, z późn. zm.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę nakładczą oraz osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Stosownie do art. 9 ust. 2 powołanej ustawy osoba spełniająca warunki do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z kilku tytułów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4-6 i 10, tj. m. in. z racji prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, a także z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę nakładczą, jest objęta obowiązkowo ubezpieczeniami z tego tytułu, który powstał najwcześniej. Może ona jednak dobrowolnie, na

swój wniosek, być objęta ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi także z pozostałych, wszystkich lub wybranych tytułów lub zmienić tytuł ubezpieczeń, z zastrzeżeniem ust. 7. Z dniem 1 marca 2009 roku wprowadzono zmianę powołanego wyżej przepisu przez dodanie do art. 9 ust. 2 b, zgodnie z którym osoba, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, prowadząca jednocześnie pozarolniczą działalność, o której mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu tej działalności, jeżeli z tytułu wykonywania pracy nakładczej podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe jest niższa od obowiązującej tę osobę najniższej podstawy wymiaru składek dla osób prowadzących pozarolniczą działalność. Może ona dobrowolnie, na swój wniosek, być objęta ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi również z tytułu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2.

Artykuł 8 ust. 3 cytowanej ustawy stanowi, że za osobę wykonującą pracę nakładczą uważa się osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę nakładczą. Z art. 8 ust. 6 pkt 1 wynika natomiast, że za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się m. in. osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Należy wskazać, że praca nakładcza polega na zarobkowym wykonywaniu przez osobę fizyczną na zlecenie i rachunek pracodawcy czynności - w szczególności w zakresie: wytwarzania przedmiotów z materiałów powierzonych, naprawiania, wykańczania i konserwacji przedmiotów oraz świadczenia innych usług. Praca nakładcza wykonywana jest indywidualnie poza siedzibą pracodawcy. Osoba wykonująca pracę nakładczą świadczy pracę na zlecenie nakładcy z materiału przezeń powierzonego, nie mając bezpośredniego kontaktu z osobami, dla których wytwarzane przedmioty są przeznaczone i nie ponosząc ryzyka zbycia tych przedmiotów. Umowa o pracę nakładczą wykazuje szereg podobieństw zarówno do cywilnoprawnej umowy o dzieło, jak i do umowy o pracę. Wykonujący pracę nakładczą zobowiązuje się wobec nakładcy do osiągnięcia określonych rezultatów. Strony nie określają jednak wyraźnie przedmiotu umowy, zostaje on określony przez nakładcę dopiero w momencie udzielenia indywidualnego zlecenia. Wykonujący pracę nakładczą nie prowadzi samodzielnej działalności gospodarczej. Wynik jego pracy przypada nakładcy. Wykonujący pracę nakładczą może w zasadzie pracować w dowolnym miejscu i czasie, zaś ryzyko związane ze świadczeniem pracy nakładczej ponosi - inaczej niż w stosunku pracy - osoba, która podjęła się tej pracy. Nakładca ponosi jednak w pewnym zakresie ryzyko socjalne związane z wykonaniem zleconej pracy. Prawo do wynagrodzenia za pracę nakładczą oraz jego wysokość uzależnione są od konkretnego rezultatu pracy. Wykonującym pracę nakładczą może być jedynie osoba fizyczna, może ona jednak przy wykonywaniu pracy korzystać z pomocy innych osób. Pomimo wielu różnic, praca nakładcza wykazuje szereg podobieństw do pracy świadczonej w prawnym stosunku pracy. Z tej też przyczyny ustawodawca przyznał osobom wykonującym ten rodzaj pracy szereg uprawnień pracowniczych w celu upodobnienia sytuacji prawnej tych osób do sytuacji prawnej pracowników zarówno w sferze prawa materialnego, jak i procesowego. Całokształt uprawnień osób wykonujących pracę nakładczą reguluje wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 303 k.p. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 roku w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą (Dz. U. z 1976 r. nr 3, poz. 19 z późn. zm.). Obejmuje ono swoją regulacją wszystkie osoby wykonujące ten rodzaj pracy. Najważniejszą zaś cechą zawartych tam unormowań jest maksymalne zbliżenie statusu osób wykonujących pracę nakładczą do statusu prawnego pracowników, z jednoczesnym uwzględnieniem specyfiki tego rodzaju pracy. (komentarz do art. 303 kodeksu pracy U. Jackowiak (red.), M. Piankowski, J. Stelina, W. Uziak, A. Wypych-Żywicka, M. Zieleniecki Kodeks pracy z komentarzem).

Osoby wykonujące pracę nakładczą nie pozostają w stosunku pracy, co wynika z rozwiązań przyjętych w Kodeksie pracy. W szczególności art. 303 § 2 k.p. wymienia stosunek pracy i obok niego umowę o pracę nakładczą, jako dwie różne podstawy zatrudnienia, a ponadto art. 2 k.p., określając osoby będące pracownikami, pomija osoby wykonujące pracę nakładczą. Wprowadzenie na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 roku do umowy o pracę nakładczą szeregu uprawnień pracowniczych, nie przekreśla zatem jej cywilnoprawnego charakteru. Stąd też zastosowanie mają do niej wprost przepisy zarówno art. 58 k.c. jak i art. 83 k.c.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c., nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Artykuł 58 § 1 k.c. stanowi natomiast, że czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca

na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, że na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.). Przyjęcie, że oświadczenia woli stron czynności prawnej złożone zostały dla pozorów, oznacza, że czynność ta jest sprzeczna z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa i bez potrzeby odwoływania się do zasad współzycia społecznego, uznaje się taką czynność za nieważną.

W niniejszej sprawie odwołujący B. T. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą. Z tego tytułu podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w systemie osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą. W związku z zawartą z D. M. umową o pracę nakładczą, B. T. od dnia 1 grudnia 2007 roku zdecydował się na podleganie ubezpieczeniu z tytułu wykonywania pracy nakładczej - w miejsce istniejącego dotychczas obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. W ocenie Sądu sposób realizacji umowy o pracę nakładczą zawartej pomiędzy odwołującym się a D. M. wskazuje na to, że miała ona charakter pozorny. Pomimo ustalonego w umowie minimum (rozcinań 720, a następnie 880 sztuk banerów reklamowych) B. T. w każdym miesiącu rozcinał zaledwie kilka arkuszy - w związku z czym nie realizował postanowień tej umowy dotyczących minimalnej miesięcznej pracy. Za wykonaną pracę otrzymywał wynagrodzenie wynoszące netto kilkadziesiąt złotych miesięcznie. Również nakładca nie oczekiwał od odwołującego się wykonania minimalnego zobowiązania wynikającego z umowy. Zatem obie strony nie przystąpiły do realizacji nawet minimalnych obowiązków wynikających z zawartej umowy, na co w ocenie Sądu z góry się umówiły i godziły się z tym. Z powyższego wynika – jak wskazano wyżej - że umowa o pracę nakładczą miała charakter pozorny. Na taką ocenę charakteru umowy nie wpływa również okoliczność, że jakaś część (znikoma) postanowień umowy była jednak przez odwołującego się realizowana. W uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 2008 roku (III UK 77/07) Sąd Najwyższy wskazał, że przepis § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 roku w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą stanowi, że w umowie o pracę nakładczą strony określają minimalną miesięczną ilość pracy, której wykonanie należy do obowiązków wykonawcy. Minimalna ilość pracy powinna być tak ustalona, aby jej wykonanie zapewniało uzyskanie, co najmniej 50% najniższego wynagrodzenia określonego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na podstawie art. 77⁴ pkt 1 k.p. Przepis ten stanowi warunek konieczny (konstrukcyjny) umowy o pracę nakładczą, odróżniający ją w sposób zdecydowany od pozostałych umów cywilnoprawnych - właśnie z uwagi na cel ustawodawcy upodobnienia sytuacji prawnej wykonawców do sytuacji prawnej pracowników. Zatem istotnym elementem umowy o pracę nakładczą jest określenie minimalnej miesięcznej ilości pracy, a tym samym zapewnienie wykonawcy określonego wynagrodzenia. Jeśli zatem strony umowy o pracę nakładczą zawierają ją z zamiarem niedotrzymania tego warunku, w istocie ich oświadczenia woli dotknięte są pozornością. Pod pozorem umowy o pracę nakładczą strony zawierają umowę o dzieło (art. 627 k.c.), bądź umowę o świadczenie usług (art. 750 k.c. w związku z art. 734 k.c.). Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku podkreślił, że pozorna umowa o pracę nakładczą, na podstawie, której jej strony nie miały zamiaru i nie realizowały konstrukcyjnych obowiązków dotyczących rozmiaru wykonywanej pracy w ilości gwarantującej wynagrodzenie w wysokości, co najmniej połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę, nie stanowi uprawnionego tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym osób wykonujących pracę nakładczą [art. 6 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 9 ust. 2 in fine ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. W wyroku z dnia 7 stycznia 2013 roku I UK 421/12, LEX nr 1308051 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że umowa o pracę nakładczą jest umową rezultatu. Dla oceny jej ważności ma znaczenie zatem nie tylko analiza jej postanowień, ale i sposób jej realizacji. Może on przemawiać za uznaniem tej umowy za nieważną z uwagi na pozorność złożonych przez strony oświadczeń woli (art. 83 § 1 k.c.). W świetle powyższego należy stwierdzić, że umowa o pracę nakładczą zawarta pomiędzy odwołującym się a D. M. będąca umową pozorną – nie mogła stanowić tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz powołanych przepisów prawa materialnego - oddalił odwołanie. W pkt II wyroku Sąd - na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z

urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz.461.) zasądził od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.